

DE REIS

GAAT VERDER

Hij dacht dat hij euforisch zou zijn als Cadel Evans de Tour de France zou winnen. Maar dat viel tegen. Zeker, het was mooi toen de Australiër twee maanden geleden in het geel de Champs-Élysées op reed. Het was schitterend zelfs. Fysiotherapeut David Bombeke, de persoonlijk verzorger van Evans, was bijzonder blij en trots. Maar tegelijkertijd ook een beetje treurig. Want het doel was behaald. De reis was afgelopen.

„We houden allebei erg van boeken. Een van onze favorieten is *De Alchemist* van Paulo Coelho. De hoofdpersoon gaat op zoek naar een schat. Als hij die na veel avonturen gevonden heeft, realiseert hij zich dat de reis naar de schat veel mooier en waardevoller was dan het vinden van de schat zelf.” Zo was het ook een beetje toen Evans de Tour had gewonnen, beschrijft de 36-jarige Vlaamse fysiotherapeut van BMC Racing Team zijn gevoel.

„In 2008 was dat gevoel bijna andersom. Toen verloor Cadel de Tour in de afsluitende tijdrit. Iedereen dacht dat hij erg ontgoocheld moest zijn. Gek genoeg viel dat wel mee.” Het doel was toen niet gehaald, de reis ging verder. „We dachten daar meteen aan: Verder gaan, opnieuw proberen. Terwijl dit jaar na de tijdrit naast de vreugde ook onwillekeurig de gedachte opkwam: Wat nu? Het doel is behaald. Hoe nu verder?” Maar Evans' honger is niet gestild, daarvan is Bombeke overtuigd. De reis heeft een

De beslissende tijdrit in de Tour. Bombeke staat al klaar om Evans op te vangen

tussenstation bereikt, maar gaat verder. „Hij wil het nog een keer proberen, nog een keer winnen.”

Hij zit aan een tafeltje in de verder lege kantine van de grote sportschool in Beveren, waarin ook zijn fysiotherapiepraktijk gevestigd is. Twee mobiele telefoons liggen binnen handbereik. Hij checkt de beeldschermen regelmatig tijdens het interview. Hij praat bedachtzaam. Slechts zijn onrustig bewegende handen verraden dat Bombeke een druk bezet man is. Eigen schuld. Hij is verslaafd aan zijn werk. „Ik ben een echte workaholic.” Als het gesprek ten einde is, op een tijdstip dat de meeste mensen richting hun bord warm eten vertrekken, gaat hij weer naar zijn behandelkamer om tot laat op de avond patiënten te behandelen. Zo gaat dat iedere dag. Tenzij Bombeke met Cadel Evans op pad is.

David Bombeke is al sinds 2004 de trouwe reisgezel en inmiddels goede vriend van Evans. Zie je de Australiër na een koers met een handdoekje om zijn nek, dan heeft Bombeke die er direct na de finish omheen gelegd. Het flesje waaruit Evans drinkt, heeft hij zojuist uit Bombekes handen ontvangen. Zijn podiumpet wordt door Bombeke klaargelegd en zijn benen worden door Bombeke gemasseerd. De Vlaming weet exact wat de Australiër wil, en dat is precies wat Evans nodig heeft. „Cadel is intelligent en veeleisend”, omschrijft Bombeke de

„CADEL IS HEEL GEVOELIG”

Tourwinnaar. „Hij weet heel goed wat hij nodig heeft om het maximale uit zijn carrière te halen. Dat eist hij ook van de mensen om zich heen. Ik hou daarvan. Hij denkt altijd een paar stappen vooruit en ik ben precies zo.”

Niet dat hij enkel en alleen met topcoureurs wil werken, overigens. In zijn praktijk behandelt Bombeke in de weken dat hij niet met Evans onderweg is ook gewoon de buurvrouw van de overkant met rugklachten. Dat is voor hem net zo'n

grote uitdaging. „Ik vind het plezant om met mensen te werken die gemotiveerd zijn. Of ze nu wel of niet aan sport doen, op hoog of op laag niveau. Mij zul je niet achter een wielrenner aan zien lopen. Ik wil me niet continu associëren met een topper, zoals sommigen dat graag doen, omdat dat interessant lijkt.”

De topper Evans associeert zich daarentegen wel graag met David Bombeke. Al sinds hun kennismaking bij Silence-Lotto in 2004 staat de Australiër erop dat rustige Vlaming hem vergezelt naar al zijn koersen en trainingsstages. „De wielersport is een hectische wereld. Cadel heeft daarin een paar ankerpunten nodig. Ik ben daar een van. Hij weet dat ik bijvoorbeeld nooit wat fout zal doen vlak voor een tijdrit. Dat vindt hij fijn en de omgeving vindt dat ook fijn.”

Zonderling

Hoewel zijn imago na de wereldtitel in 2009 wat beter is geworden, staat Evans nog altijd bekend als een zonderling. Een rare snuiter die liefst geen handen schudt uit angst voor ziektekiemen. Een renner die snel van de wijs gebracht is. „Stel je eens voor hoe het is om geboren te worden in een Aboriginaldorp. In de Australische outback. Als enig kind. Van gescheiden ouders. En om op je zestiende moederziel alleen je familie en vaderland te verlaten om op een volkomen onbekend continent te gaan fietsen. Dat

Bombeke werkte al bij Silence-Lotto samen met Evans

kunnen wij ons toch niet voorstellen, hoe dat is?" Zo'n geschiedenis vormt een mens, wil Bombeke maar zeggen. Onwillekeurig verdedigt hij zijn vriend keer op keer. „Oké, hij reageert wel eens typisch. Maar Cadel is wie hij is. Hij is sociaal en vriendelijk. Hij heeft een goede band met al zijn ploegmaten. Vraag maar na. En tussen ons klikt het bijzonder goed." De vooroordelen ergeren hem. Iemand die een beetje anders is dan anderen is in het wielrpeloton al snel een buitenbeentje. Alles wordt onder een vergrootglas gelegd. Bombeke: „Dat beeld bijvoorbeeld dat Cadel zo'n groot Kuifje-fan is. Hij wordt er inmiddels gek van dat het daar eindeloos over gaat." Niet dat Evans géén fan van Kuifje is. Integendeel. „Ik denk dat hij zich stiekem zelfs een beetje aan Kuifje spiegelt. Cadel wil de wereld ontdekken. Hij wil dingen uitzoeken. Net als Kuifje." Maar Evans is meer dan dat. „Hij is geen doorsnee wielrenner. Cadel leest alles wat los en vast zit. Hij is geïnteresseerd in grote thema's: politiek, economie, milieu. Vooral met dat laatste is hij enorm begaan. Je zult hem nooit wat weg zien gooien op training. Hij is een echte autofreak, maar ook een bewuste: op dit moment rijdt hij in een Mini Cooper. Omdat hij dat een mooie auto vindt, maar ook voor het milieu. Kleine auto's vervuilen minder."

Zijn grappen na het bemachtigen van de gele trui hadden dan ook een serieuze ondertoon. „De Australische premier belde naar de persman van BMC. Wanneer het uitkwam om Cadel even te feliciteren, wilde ze weten. Op het moment dat zij wat aan de CO2-uitstoot doet, was Cadels antwoord." En op de persconferentie schertste Evans dat hij hoopte dat de spontaan uitgeroepen nationale feestdag ter ere van zijn Touroverwinning niet ten koste zou gaan van de Australische economie. „Onvoorstelbaar, maar hij maakt zich daar op zo'n moment écht even zorgen over." Hij heeft een subtiel gevoel voor humor, dat niet altijd even goed begrepen wordt. „Herinner je je dat moment tijdens de Tour van 2008 nog, toen Cadel zijn hond bij zich had? Er stonden 50 journalisten en cameramensen om hem heen te dringen. *Don't step on my dog!*, riep hij tegen de journalisten. Die hadden nog het beeld van de gestresste Evans op hun netvlies en vatten dat helemaal niet als een grapje op. Terwijl Cadel op dat moment helemaal relaxt was."

In de Tour van 2008, die Evans hij niet won omdat hij volledig instortte tijdens de afsluitende tijdrit, was dat eerder uitzondering dan regel. Er waren toen teveel factoren die hem stress bezorgden, zaken die niet liepen zoals Evans wilde, dingen die niet klopten. „Alles moet samenvallen,

wil je in staat zijn de Tour de France te winnen", zegt Bombeke daarover. Dat geldt niet alleen voor Evans, maar voor alle renners. De Australiër probeerde de problemen te bezweren door zich terug te trekken, buiten het blikveld van de pers te blijven. En als hij al wat tegen journalisten moest zeggen, was hij kortaf. Nerveus. Geïrriteerd. Dat wekte veel ergernis op en bevestigde eens te meer het beeld van vreemde snuiter.

Het contrast met Evans' stemming in de Tour van afgelopen kon niet groter zijn. „Ditmaal klopte alles. Cadel was totaal ontspannen." Journalisten verbaasden zich daarover. Evans die grapjes maakte? Een warming up deed onder toezien oog van wie maar kijken wilde? Dat was ongekend. Maar ja, verklaarden ze, Evans was dan ook behoorlijk veranderd sinds zijn wereldtitel in 2009. „Dat is echt onzin. Cadel is geen spat veranderd. Hij speelt nooit cinema, hij zegt altijd wat hij denkt. Nee, de wereld om hem heen is veranderd. Mensen kijken anders tegen hem aan sinds hij wereldkampioen is geworden." De renner die nooit aanviel, deed dat ineens wel. De eeuwige volger werd een winnaar.

Gevoelig

Ze hebben het eigenlijk nooit over het slechte imago van Evans. „Maar ik denk dat hij het zich diep van binnen enorm aantrekt. Cadel is heel gevoelig. Hij is een denker, iemand die over dat soort dingen piekeren kan. Maar wat kun je ertegen doen?" Over wielrennen hebben ze het eigenlijk ook nooit. En over Evans' diepste zielenroerselen al helemaal niet. „Veel mensen denken dat ik een soort biechtvader voor Cadel ben. Maar hij babbelt heel weinig over emoties. Pas tijdens deze Tour heeft hij voor het eerst wat dingen verteld over vroeger. Dat was voor mij een teken dat hij echt ontspannen was, want over zulke dingen had hij nooit eerder met mij gepraat." Bombeke herinnert zich lachend wat Evans over zijn WK-titel van 2009 vertelde. „Vlak voor het WK reed hij het parkoers op een avond nog een keer met de auto. Op de slotklim is hij even gestopt. Weet je waarom? Om een foto te maken van die lege berg, met in zijn achterhoofd dat het de volgende keer dat hij daar zou zijn, het zwart van de mensen staan zou staan." „Ik begrijp niet dat mensen hem niet als kanshebber beschouwden, dat WK

Bombeke (links) vangt Evans op

Evans in het geel: doel bereikt

in Mendrisio. Het was voor hem een thuiswedstrijd. Hij woont daar. Hij had dat parkoers ontelbare keren gereden, wist precies hoe het in elkaar zat. Cadel is een twijfelaar op de fiets. Maar tijdens dat WK zaten, net als dit jaar in de Tour, alle omstandigheden mee. In de finale kreeg hij twee meter ruimte. Hij kende het parkoers zo door en door dat hij wist: als ik nu ga, kan op deze beklimming doortrekken tot boven."

Alles, maar dan ook alles staat bij Evans in dienst van het wielrennen. Bombeke: „Zo weinig mogelijk handen schudden is maar een van die dingen. Hij wil koste wat het kost voorkomen dat hij ziek wordt. Zo zet hij de airco in de auto bijvoorbeeld ook nooit zomaar heel hoog. Hij begint altijd op de buitentemperatuur en schakelt dan van 24 naar 23 naar 22 graden. Geleidelijk. Hij drinkt nooit zomaar uit een flesje dat al open is geweest. Al werken we inmiddels zoveel jaren samen, hij vraagt me nog altijd of ik het flesje dat ik hem geef zelf geopend heb. Je zult hem nooit zonder hoofddeksel zien. Hij smeert zich altijd in met zonnebrand. Of doet veel kleding aan als het koud is – waar hij om wordt uitgelachen. Maar hij is nooit ziek." En dat is best bijzonder in een sport die volledig draait

om balanceren op het randje: wat kan het lichaam nog aan, en wanneer kukel je over de rand?

Met voeding is Evans net zo precies. „Hij weet niet alleen exact wat voor voedingsstoffen overal in zitten, hij weet ook wat hij moet nemen om de zuurgraad van zijn lichaam op peil te houden. Hij weet van welk voedsel zijn lichaam afkoelt en welk voedsel zijn lichaam verwarmt." Evans wijkt nooit van zijn strakke regime af. Hoewel. Bombeke: „We waren een keer op stage in Frankrijk. Plots zei Cadel: David, vanavond gaan we bier drinken. Ik viel bijna om van verbazing, dacht dat hij dat alleen maar zei omdat het voor mij wel saai moest zijn, zo lang met hem op stage. En dat hij had gedacht: Hoe kan ik het plezanter maken? Maar 's avonds bij het eten bestelde hij daadwerkelijk een bruin bier. Doe je dat nou voor mij, vroeg ik hem. Bleek hij daar tijdens de training al over nagedacht te hebben: hij had zoveel calorieën verbrand dat hij wel een alcoholische versnapering kon gebruiken. Hij kon kiezen tussen wijn of bier. Hij koos voor bier, zei hij, omdat daar mout in zit. Vervolgens somde hij op waar mout allemaal goed voor is. En ik maar denken dat hij voor de gezelligheid een pintje met me wilde drinken."

Geen ruimte voor twijfel. Zeker weten. Dat is belangrijk voor Evans. Precies zo voelde hij zich voor de afsluitende tijdrit van de Tour van dit jaar, zegt Bombeke. „Ik zag aan hem dat hij 100% zeker wist dat hij zou gaan winnen. Ik vraag hem nooit: zie je het zitten? Het lag dit keer op het puntje van mijn tong. Maar omdat ik dat in al die jaren nog nooit gevraagd heb, heb ik het ook toen binnengehouden. Bij het eerste beeld van Andy Schleck wist ik het ook zeker: Cadel heeft deze Tour gewonnen. Ik ben toen heel relaxt naar de finish gelopen. Toen hij over de meet kwam, deden we onze gewone dingen. Ik ging met hem mee om hem zo snel mogelijk proper op het podium te krijgen. Schone kleren, een washandje. We wisselden korte zinnestjes uit. Heb ik de rit gewonnen, vroeg hij. Was ik sneller dan Tony Martin? Pas minuten later vielen we elkaar in de armen en drong het besef echt door dat hij de Tour had gewonnen. Toen hij eenmaal op het podium stond, ben ik niet blijven kijken. Ik heb me omgedraaid en ben langzaam door de mensenmassa naar onze bus gelopen, terwijl ik zijn naam door de speakers hoorde schallen en de mensen hem toejuichten. Dat zijn momenten waarop ik intens geniet, voor mezelf, met mezelf." ●